

at det gaar de borgerlige Partier ikke med til.

Der er jo slet ikke her Tale om et særligt patriotisk Offer, som skulde gives af en bestemt Kreds. Hvis det var saadan, tror jeg virkelig, man kunde faa denne Kreds til at yde dette Offer af sig selv. Hvis det var saadan, at man kunde sige: Yd de 24 Millioner en Gang for alle, og vi er færdige med jer paa det Omraade, og Krisen er løst! er det min Overbevisning, at saa fik man Pengene uden stor Staahej. Men saadan er det jo slet ikke, der er jo ikke et Menneske her i Salen, den højtærede Statsminister indbefattet, der ikke er fuldstændig klar over, at dette her bare er Begyndelsen. Og det er jo for øvrigt en gammel socialdemokratisk Maade at løse den Slags Spørgsmaal paa og for en Tid i hvert Tilfælde at gøre den socialdemokratiske Produktionsmaade mulig, et eller andet Sted at etablere saadan en stor Fond og saa lade denne Fond betale det Underskud, der naturligvis vil komme, idet man saa gaar ud fra, at en Gang vil det blive til et Overskud. Men det bliver sandt for Dyden aldrig til Overskud, hvorimod naturligvis Fonden svinder mere og mere. Og det er klart, at saa længe der er noget i Fonden, strømmer Folk til og vil være Socialdemokrater alle sammen, for saa faar man Andel i den.

Det er noget, vi ogsaa kan se fra Socialismens Historie, f. Eks. under den franske Revolution. Dér var der jo det mest klassiske Eksempel paa dette. Jeg tænker her paa de to Mænd, Babeuf og Darthe; den sidste, der egentlig ingenting havde gjort, han var blot en Ven af Babeuf, gik saadan mere med i Købet, de blev nemlig guillotineret begge to. Det er jo det mest rendyrkede Eksempel paa den Fremgangsmaade, man har. Babeuf vilde lave en stor Fond og skrabede til sig. Han vilde have for det første alle Nationalejendomme, saa alle konfiskerede Ejendomme og saa Nationens Fjenders Ejendomme — man blev jo temmelig let Nationens Fjende den Gang, naar man havde noget —, og det gik saa i Bøtten til alt det andet, og en hel Mængde andre Ting vilde han lave for at skabe denne uhyre Fond. De raadende revolutionære var nu ikke stemt for Socialismen den Gang, og han fik jo et vældigt Tilløb netop paa Grund af Fonden, men en skønne Dag blev han altsaa grebet og guillotineret. (*Statsministeren* [Stauning]: Var han Socialist?). Ja, Babeuf var Socialist. Hans System kan jeg godt gøre Rede for, men jeg tror, det vil tage for megen Tid.

Den hele Forskel, der er paa Fremgangsmaaden her og dér, er den, at foreløbig ligger altsaa Fonden i Skatteborgernes Lommer eller i denne lille Kredses Lommer, men Sugerøret er altsaa sat til. Og der vil selvfølgelig blive suget og suget saa længe, der er Brug for noget, og der vil stadig blive Brug for noget, og til syvende og sidst er der ikke mere at suge af, og saa kommer altsaa, hvad man kalder det store Kladderadatsch.

Det forekommer mig, at den højtærede Statsminister maatte og burde have sagt sig selv: Skal der komme noget ud af Sagen, kan jeg ikke komme med dette Forslag. Jeg giver naturligvis ikke mange sure Sild for den Modifikation, som det ærede Medlem Hr. Dahlggaard foreslog — for ikke helt saadan at springe fra paa det svage Punkt — for at finde de Folk ud — det maatte da være ved en kemisk Opløsning eller saadant noget —, der bare har tjent ved Deflationen og ingenting har sat til, den tror jeg nu ikke gaar.

Men saa bliver der raabt paa andre Maader at løse Krisen paa, og jeg har Lyst til at omtale det en lille Smule, navnlig denne evige og ufornuftige — saadan som den bliver brugt — Skrigen paa Arbejdstidens Forlængelse og paa nedsatte Lønninger. Det er jo nemlig aldeles ikke sagt, at lave Lønninger og lang Arbejdstid giver et billigere Produkt — jeg kunde gerne sige snarere det modsatte. Naar der er nogen Udvikling i Tingene i hvert Tilfælde, maa man sige snarere det modsatte.

Jeg har et Eksempel her, som med ubestridelige Tal fremstiller Sagen, men jeg kunde lægge tyve andre Eksempler op ved Siden af dette. Det er en Sammenligning fra Slutningen af 80'erne mellem tyske og engelske Produktions- og Arbejdsomkostninger, der blev opstillet for at se, hvorledes den den Gang mere tilbageblevne tyske Industri stod i Forhold til den mere fremskredne engelske. Dér har vi en daglig Arbejdstid i de tyske Væverier paa 12 Timer, i de engelske paa 9. Arbejdslønnen pr. Uge pr. Arbejder var i de tyske Fabrikker med den lange Arbejdstid 11 sh 8 d, i de engelske Fabrikker med den korte Arbejdstid 16 sh. 3 d. Men ser vi nu paa Produktionen, saa er den pr. Væver i Yards for Tyskland 466 Yards ugentlig, i England 706. Med andre Ord, Landet med den korte Arbejdstid og med den høje Lønning producerer henimod dobbelt saa meget pr. Mand i samme Tidsrum som Landet med den lave Arbejds løn og med den lange Arbejdstid. Ser vi paa Arbejdsomkostningerne pr. Yard, altsaa paa, hvad selve Arbejdet koster pr.